

Кажете, зобете го сѣ отборъ зирно,
Сѣ отъ изворъ вода го поете. 11
Отведохъ конътъ момцѣ тозчашъ,
Приведохъ другъ па тажовния князъ . . .

Минажъ години . . . Пирува Олегъ
Сѣ своята дружина отбрана;
Космитъ имъ вѣчъ побѣдели катъ енѣгъ,
+ разъ Нестланъ връзъ могилна полана;
И тѣ споменуватъ прѣмъянили дци,
Юнашки походи и страшни войни.

«Каждъ я' ми е конътъ, продума Олегъ,
Каждъ я' ми е вѣрвий другаринъ?
Сѣ тѣй ли е здравъ той и игравъ на бѣгъ?
Приоринъ ли е сѣ пакъ и яренъ?»
И чу какъ казахъ на стромшия разъ, 14' 14
Почива отдавна отъ свояти си смртъ.

Могящий Олегъ си наведе глава,
И рече: «Магасико кѣтый!
Повѣтрахъ на пусты, лѣжалии слова...
Прѣваръ да бихъ чужди навѣти,
До иренъ, мой коню, ме носяше ти.
И иска да види той коню кости.

Измѣза изъ двора могящий Олегъ,
Старъ Иръ и другитъ гости,
И вижда надъ хлѣмъ Дунайровскай брѣгъ, 15
Лежатъ благородните кости,
Земя ги покрива, и дѣждъ ги вали,
И буйний ковиль си надъ тѣхъ шумоли.

На конювий черепъ стжанъ старий князъ, 15
И дума: «Сини, друже мой, кѣтый!
Кой знай до кога прѣживашъ съмъ те азъ!
И гато смртъта ме сполти,
Земята надъ менъ ти не ще обагришъ,
Прахътъ ми съ кръвата си че ще напомни.